

Ochrana osobnosti

Zveřejnění jména osoby neoprávněně evidované jako spolupracovník bývalé S.b. v seznamech těchto spolupracovníků je způsobilé citelně se dotknout osobní cti postižené fyzické osoby. Na této skutečnosti ve své podstatě nic nezmění ani připojení případné poznámky k záznamu, že v soudním řízení bylo určeno, že osoba byla takto evidována neoprávněně.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1420/2007, ze dne 29.1.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. V., zastoupeného advokátem, proti žalované České republice-M. v. České republiky, o ochranu osobnosti, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 34 C 62/2005, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. října 2006, č. j. 1 Co 173/2006-64, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 3. října 2006, č. j. 1 Co 173/2006-64, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. března 2006, č. j. 34 C 62/2005-44, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobu na ochranu osobnosti žalobce odůvodnil tím, že žalovaná neoprávněně zasáhla do jeho osobnostních práv zveřejněním jeho jména v tzv. S. a. bývalé S. publikovaném jak na internetu, tak i knižně. Ač žalovaná tento stav částečně napravila vynětím údajů z internetu, zůstává jeho jméno natrvalo uvedeno v knižní podobě, stejně tak jako eventuálně v kopiích, které bylo možno pořídit z internetového „S.“ v době jeho uveřejnění od 20. března 2003 do 12. ledna 2004. Tímto zveřejněním jména žalobce došlo ve značné míře ke snížení jeho důstojnosti a vážnosti ve společnosti a k hrubému zásahu do jeho osobnostních práv. Vynětí jeho jména ze „S.“ žalobce nepovažuje za postačující ve smyslu § 13 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) a proto ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 o. z. požaduje též přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. března 2006, č. j. 34 C 62/2005-44, zamítl žalobu, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit žalobci požadovanou náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000,- Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že též soud (v předcházejícím řízení) rozsudkem ze dne 16. dubna 2003, č. j. 32 C 40/2002-69, výrokem I. určil, že žalobce je neoprávněně evidován v materiálech S. b. jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník S. b. (v této části nabyl rozsudek samostatně právní moci dne 6. června 2003). Ve výroku II. zamítl žalobu, pokud bylo požadováno, aby žalovaná byla uznána povinnou zdržet se tvrzení, že žalobce je rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník S. b. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 14. října 2003, č. j. 1 Co 213/2003-88, který nabyl právní moci 5. ledna 2004, rozsudek soudu prvního stupně změnil v odvoláním napadeném zamítavém výroku ve věci samé tak, že žalované uložil zdržet se zveřejnění tiskem a na elektronických médiích údaje o tom, že žalobce je evidován jako osoba uvedená v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. [451/1991](#) Sb. (dále jen „lustrační zákon“). Dovolání žalované proti tomuto rozhodnutí Vrchního soudu v Praze Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 30. září 2004, č. j. 30 Cdo 970/2004-113, zamítl. Soud prvního stupně v této souvislosti konstatoval, že s ohledem na to, že ve výroku rozsudku ze dne 14. října 2003, č. j. 1 Co 213/2003-88, nebyla stanovena lhůta k plnění, nastoupila zákonná lhůta uvedená v § 160 odst. 1 věta první o. s. ř., tedy 3 dny od právní moci

rozsudku. Lhůta k plnění tak uplynula dne 8. ledna 2004. Údaj o evidenci žalobce jako osoby uvedené v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) lustračního zákona byl odstraněn z internetu až 12. ledna 2004. Soud prvního stupně přihlédl k tomu, že dotčený údaj o žalobci byl uveřejněn v souladu se zákonem č. [107/2000](#) Sb., takže s ohledem na právní moc označeného rozsudku (8. ledna 2004), byl na internetu neoprávněně pouze tři dny. Za tohoto stavu věc posoudil podle § 11 násl. o. z. a konstatoval, že neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce nebyl natolik závažný, aby i s přihlédnutím k satisfakčním účinkům již zmíněných rozsudků, žalobci jako satisfakce nepostačovala omluva podle § 13 odst. 1 o. z., kterou však žalobce nepožadoval. Zadostiučinění podle § 13 odst. 2 o. z. podle jeho mínění přiměřené není.

K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 3. října 2006, č. j. 1 Co 173/2006-64, rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Ztotožnil se se skutkovým zjištěním i právním posouzením soudu prvního stupně. Vzal za prokázané, že žalobce byl podle soudního rozhodnutí neoprávněně evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1 písm. b) lustračního zákona v materiálech bývalé S. b. a že žalovaná bylo uloženo zdržet se zveřejňování tohoto údaje tiskem a na elektronických médiích. Dovodil, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem č. [107/2002](#) Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b., a plnila tak zákonem jí uloženou povinnost. Tento zákon nabyl účinnosti dne 8. března 2002, přičemž rozsudek v části, týkající se neoprávněnosti této evidence, nabyl právní moci dne 6. června 2003. Otázka možnosti zveřejnění údajů byla řešena v rámci odvolacího řízení a pravomocně byla uzavřena až dne 5. ledna 2004. S ohledem na datum právní moci rozsudku, lhůtu k plnění a datum odstranění předmětného údaje z webových stránek žalované, odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že po dobu tří dnů byl předmětný údaj na internetu uveřejněn neoprávněně. Stejně jako soud prvního stupně proto neshledal předpoklady pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 o. z., neboť podle jeho názoru po dobu zmíněných tří dnů nedošlo k intenzivnímu snížení žalobcovy důstojnosti a vážnosti ve společnosti. Přihlédl též k faktu předchozí oprávněnosti publikace předmětného údaje a současně i k tomu, že šlo o údaj uveřejněný již dříve v tzv. „C. s.“. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupci žalobce dne 1. prosince 2006 a téhož dne nabyl právní moci.

Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze podal žalobce dne 29. ledna 2007 včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř. Má za to, že ve věci je naplněn dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., neboť rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, které spatřuje především v tom, že soudy obou stupňů při aplikaci právních předpisů na daný případ ignorovaly ustanovení § 1 zákona č. [140/1996](#) Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b. (ve znění změn a doplňků), chybně vyložily význam ustanovení § 7 odst. 1 citovaného zákona, bagatelizovaly význam ustanovení § 19 lustračního zákona a v důsledku toho nezjistily výrazné porušení čl. 10 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Z jejich právního posouzení vyplývá jako rozhodující existence a datum právní moci rozsudku, jímž byla žalovaná uložena povinnost zdržet se zveřejňování příslušných údajů o žalobci. Podle žalobce je však pro posouzení věci určující existence pravomocného rozsudku o neoprávněnosti evidence žalobce v materiálech bývalé Státní bezpečnosti jako jejího spolupracovníka. Dovolatel odkazuje mimo jiné na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2004, č. j. 30 Cdo 970/2004-113, kterým bylo zamítnuto dovolání žalované České republiky-Ministerstva vnitra ČR proti oběma soudy zmiňovanému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. října 2003, č. j. 1 Co 213/2003-88. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud zdůraznil jednak význam, jaký má ustanovení § 19 lustračního zákona pro osobu evidovanou v seznamech S. b., u níž byla neoprávněnost této evidence seznána soudem; dále poukázal na to, že zvláštní povinnost žalované obsaženou v ustanovení § 7 zákona č. [140/1996](#) Sb. je třeba u konkrétní osoby nazírat a vykládat ze zorného úhlu čl. 10 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší soud též především podrobně rozvedl myšlenku, že je-li účelem zákona č. [140/1996](#) Sb. zveřejnění údajů o

vykonavatelích pronásledování osob prostřednictvím tajných represivních složek totalitního státu, pak nelze dovozovat, že jeho účelem by bylo současně zveřejňovat údaje o osobách, které byly fakticky postiženy touto represí tím, že byly neoprávněně evidovány jako spolupracovníci bývalé S. b. Dovolatel proto navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k dovolání žalovaná uvedla, že soudy obou stupňů náležitě posoudily skutkový stav a rozhodly správně. Navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

Dovolací soud uvážil, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, zastoupenou advokátem podle ustanovení § 241 odst. 1 o. s. ř., stalo se tak ve lhůtě vymezené ustanovením § 240 odst. 1 o. s. ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. Poté se zabýval otázkou jeho přípustnosti.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak, než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Dovolání v posuzované věci není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř., neboť napadeným rozsudkem nebyl změněn rozsudek soudu prvního stupně, resp. rozsudku soudu prvního stupně nepředcházela jiný, a odvolacím soudem později zrušený rozsudek téhož soudu.

Dovolací soud proto posuzoval otázku přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. se závěrem, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo řeší-li tuto otázku v rozporu s hmotným právem. Dovolací přezkum předjímaný tímto ustanovením je předpokládán zásadně pro posouzení otázek právních. Způsobilý dovolací důvod představuje ten, jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že uplatněným důvodem je dovolací soud vázán (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.), lze to, zda rozhodnutí je zásadního právního významu, posuzovat jen z hlediska námitek obsažených v dovolání, jež jsou tomuto dovolacímu důvodu podřaditelné. Dovolací soud v dané věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř., takže dovolání je proti němu přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť odvolací soud řešil otázky zásahu do osobnostních práv žalobce a přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích v rozporu s ustanovením § 11 a § 13 odst. 2 o. z.

Dovolací soud poté napadený rozsudek odvolacího soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o. s. ř. a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí není možno hodnotit jako správné (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).

Právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu podaným

dovoláním. Dovolací soud je tak vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. V případech, je-li dovolání přípustné, je soud povinen přihlídnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to i tehdy, když nebyly uplatněny v dovolání. Tyto vady však z obsahu spisu zjištěny nebyly.

Dovolatelem uplatněný dovolací důvod ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a odst. 3 o. s. ř. reaguje na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t. j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde tedy o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O ten jde tehdy, pokud soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít nebo jestliže sice aplikoval správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyložil. Přitom nesprávné právní posouzení věci může být způsobilým dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Podle § 11 o. z. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle § 13 o.z. má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1). Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (odst. 2). Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlídnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo (odst. 3).

Nejvyšší soud v dovolatelem zmíněném rozsudku ze dne 30. 10. 2004, č. j. 30 Cdo 970/2004-113 (obdobně však v téže věci i Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 14. října 2003, č. j. 1 Co 213/2003-88), vyšel ze skutečnosti, že v této věci žalobce již v řízení před soudem prvního stupně pravomocně uspěl se žalobou na určení, že byl neoprávněně evidován v materiálech (bývalé) S. b. jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník S. b. (§ 2 odst. 1 písm. b/ lustračního zákona). Dovolací soud současně vyložil, že pokud zákon č. [140/1996 Sb.](#), o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b., ve znění zákona č. [107/2002 Sb.](#), uložil Ministerstvu vnitra České republiky zveřejnit seznamy osob evidovaných S. b., a to jak tiskem, tak na elektronických médiích (§ 7 odst. 1 cit. zákona), pak podle ustanovení § 1 tohoto zákona je jeho účelem odhalení praxe komunistického režimu při potlačování politických práv a svobod, vykonávané prostřednictvím tajných, represivních složek totalitního státu a zveřejnění údajů o těchto vykonavatelích. To bylo určující při posouzení žalobního návrhu, pokud žalobce, u nějž bylo pravomocným výrokem rozsudku určeno, že byl neoprávněně evidován jako kvalifikovaný spolupracovník S. b., požadoval v daném řízení, aby žalovaná byla uznána povinnou zdržet se zveřejňování tiskem a na elektronických médiích údajů o tom, že žalobce je evidován jako taková osoba. Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že je-li osoba v evidenčních pomůckách bývalé S. evidována, avšak jde o evidenci neoprávněnou, je této osobě zajištěna ochrana soudním rozhodnutím, kterým byla neoprávněnost této evidence zjištěna. Lustrační osvědčení, které vypovídá o faktu této evidence, lustrační zákon zapovídá až na další zveřejňovat (§ 19 citovaného zákona). Tím jsou alespoň v nezbytném rozsahu chráněna osobnostní práva dotčené fyzické osoby ve smyslu § 11 násl. o. z., ústavně zakotvená v Listině základních práv a svobod. Z tohoto zorného úhlu je třeba nazírat a vykládat i zvláštní povinnost žalované obsaženou v ustanovení § 7 zákona č. [140/1996 Sb.](#), ve znění změn a doplňků. Podle čl. 10 odst. 1 a 3 zmíněné Listiny má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (v případě neoprávněné evidence osoby v materiálech bývalé S. se nepochybně jednalo o neoprávněné shromažďování údajů o osobě fyzické osoby). Nejvyšší soud poukázal na to, že jestliže

účelem zákona č. [140/1996](#) Sb. je zveřejnění údajů o vykonavatelích pronásledování osob prostřednictvím tajných represivních složek totalitního státu, pak nelze naopak dovozovat, že jeho účelem je i zveřejňovat údaje o osobách, jež byly postiženy touto represí fakticky tím, že byly neoprávněně evidovány jako spolupracovníci S. Právě případné zveřejnění údaje o osobě, u níž bylo ve smyslu § 13 odst. 1 o. z. pravomocným rozsudkem určeno, že byla neoprávněně evidována jako spolupracovník bývalé S. b. je třeba chápat jako jsoucí v rozporu s ustanovením § 1 a § 7 odst. 1 zákona č. [140/1996](#) Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b., ve znění pozdějších předpisů, a zejména pak s čl. 10 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění jména osoby neoprávněně evidované jako spolupracovník bývalé S. v seznamech těchto spolupracovníků je způsobilé citelně se dotknout osobní cti postižené fyzické osoby. Na této skutečnosti ve své podstatě nic nezmění ani připojení případné poznámky k záznamu, že v soudním řízení bylo určeno, že osoba byla takto evidována neoprávněně. Dovolací soud nemá důvodu se od vyložených zásad odchýlit, přičemž ani Vrchní soud v Praze v dovoláním napadeném rozsudku s nimi nikterak nepolemizuje.

V posuzovaném případě je třeba vyjít ze skutečnosti, že žalobce byl objektivně neoprávněně evidován v materiálech bývalé S. b. jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník S. b., t.j. jako osoba uvedená v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) lustračního zákona. To nalezlo odraz v rozhodnutí, kterým byl žalobci poskytnut prostředek ochrany osobnosti podle ustanovení § 13 odst. 1 o. z., jednak ve formě určení, že byl takto neoprávněně evidován, jednak v podobě zdržovacího výroku, že žalovaná je povinna se zdržet zveřejnění tiskem a na elektronických médiích údaje o tom, že žalobce je evidován jako osoba uvedená v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) lustračního zákona. Tyto výroky však nekonstituují počátek, od kdy je třeba odvozovat neoprávněnost zásahu do osobnostních práv postižené fyzické osoby. Jestliže tedy žalobce byl neoprávněně evidován jako osoba uvedená v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) lustračního zákona, pak s ohledem na již podaný výklad je třeba vycházet z toho, že na žalovaného se objektivně nevztahovalo ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. [107/2002](#) Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b. Pokud žalovaná předmětné údaje o žalobci zveřejnila, nelze proto dovozovat (jak to mylně činí soudy obou stupňů), že tím plnila zákonem jí uloženou povinnost. Proto ani úvahy soudů obou stupňů o jimi dovozované délce trvání zásahu do osobnostní sféry žalobce nejsou správné. To současně vylučuje i opodstatněnost jejich argumentace v souvislosti s aplikací ustanovení § 13 odst. 2 o. z. Jen pro úplnost dovolací soud dodává, že nesdílí náhled odvolacího soudu na konsekvence a dopady vyplývající z faktu uveřejnění předmětného údaje o žalobci v tzv. C. s. V daném případě by totiž bylo nezbytné vyjít z posouzení charakteru tohoto seznamu jako soukromé a zhusta kriticky hodnocené iniciativy a z povahy a významu přehledu zpracovaného a publikovaného podle úpravy obsažené v § 7 odst. 1 zákona č. [140/1996](#) Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé S. b.

Protože je třeba napadený rozsudek odvolacího soudu klasifikovat jako nesprávný (§ 243b odst. 2 o. s. ř.), Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) proto toto rozhodnutí, včetně rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, 3 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)